

ת"ד 8074/03/15 - מדינת ישראל נגד נוהאד ח'אזן

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

ת"ד 8074-03-15 מדינת ישראל נ' ח'אזן
בפני השופט אבישי קאופמן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

נוהאד ח'אזן

הנאשמים

הכרעת דין

העבירות המיוחסות לנאשמת בתיק זה הינן **נהיגה ברמזור אדום** בניגוד לתקנה 22(א') לתקנות התעבורה, **נהיגה בקלות ראש**, בניגוד לסעיף 62(2) לפק' התעבורה, **גרימת חבלה של ממש**, בניגוד לסעיף 38(3) לפק' התעבורה ו**התנהגות גורמת נזק** בניגוד לתקנה 21(ב') (2) לתקנות התעבורה.

האירוע הרלוונטי להינו תאונת דרכים מיום 6.2.15 שהתרששה בצומת אבליים ובמהלכה אירעה התנגשות בין הרכב בו נהגה הנאשמת ואשר הגיעה לצומת מכיוון דרום ופנה לכיוון מערב, ובין הרכב בו נהג מר דוד שפיטלר (להלן: "דוד") ואשר נסע מכיוון צפון לדרום.

בין הצדדים אין מחלוקת אודות כיווני הנסיעה או נסיבות האירוע למעט בשאלה אחת, האם נכנס רכבה של הנאשמת לצומת בניגוד לאור האדום ברמזור.

ראיות המאשימה נשמעו בישיבה שהתקיימה ביום 5.5.16, ולאחריה ביקשו הצדדים לנסות ולהגיע להסדר. לאחר שהדבר לא עלה בידם, נשמעה פרשת ההגנה ביום 20.12, מועד בו סיכמו ב"כ הצדדים טענותיהם.

לאחר ששמעתי את העדויות, התרשמתי מהעדים, שקלתי את טענות הצדדים וחזרתי ועיינתי בחומר שהוגש, השתכנעתי מעל לספק סביר כי הנאשמת ביצעה את העבירה המיוחסת לה, ולפיכך אני מרשיע אותה במיוחס לה.

מטעם המאשימה הובאו חמישה עדים. העד הראשון, **בוחן התאונות מר גנאדי לכטמן**, אשר העיד על מבנה הצומת ותכנית הרמזורים. עד זה לא יכול היה לשפוך אור על השאלה שבמחלוקת, דהיינו מי מהצדדים הוא שנכנס לצומת בניגוד לאור ברמזור. העד השני מטעם המאשימה היה מר **משה עוזיאל** (להלן: "**עוזיאל**"), אשר רכבו נסע מאחורי רכבו של דוד, ואשר העיד כי זה האחרון נכנס לצומת באור ירוק. עדת התביעה מס' 3 הייתה גב' **סבטלנה שפיטלר** (להלן: "סבטלנה"), אשתו של דוד אשר נסעה עימו. עדה זו סיפרה כי ישבה ברכב מאחור ולא ראתה את הרמזור. עד התביעה הרביעי היה דוד הנהג הנ"ל ואילו עד התביעה החמישי היה השוטר המתנדב מר **כמאל כעביה**, אשר הגיע למקום לאחר התאונה וערך דוח פעולה - ת/12 - אשר הוגש בהסכמה בלא חקירה.

במסגרת פרשת ההגנה העידה הנאשמת לבדה.

הנהג **דוד** העיד:

הגענו לצומת אעבלין. היה רמזור אדום. אני הייתי בנתיב שמאל, ראשון בשורה עצרתי. המתנתי שיתחלף. וידאתי שהצומת פנויה והתחלתי בנסיעה, אחרי מספר מטרים ראיתי רכב שנכנס בי מהצד, לא יכולתי לעצור. יש רמזור אחד ישר. אני לא זוכר רמזור שמאלה או פנייה ימינה. הסברתי את עצמי לא נכון. עצרתי ברמזור אדום, כשהיה ירוק התחלתי בנסיעה ובאמצע הצומת נכנס בי רכב.

ש. בצומת יש שני רמזורים.

ת. אני לא יודע מה להוסיף.

ש. כמה רמזורים מגני טמרה ועד לאירוע?

ת. זה השני. יש רמזור מאחורה, אין שם צומת. אני עצרתי באדום ברמזור השני. לא יודע מה היה ברמזור הראשון.

העד **עוזיאל** סיפר:

בצומת אעבלין יש שני רמזורים. אני הייתי רכב שלישי או רביעי. הרכב הראשון הוא שעשה את התאונה. היה אור ירוק ברמזור הראשון והמשיך ברמזור השני, הרכב הראשון נסע כמו שצריך, פתאום הגיע רכב מהצד השני שפנה שמאלה והתנגש בו. אני מעריך שפנה באור אדום כי היה ירוק בכיוון שלנו.

ובחקירה נגדית הבהיר:

ש. לכם היו שני רמזורים.

ת. נכון, שניהם היו ירוק.

ש. באיזה מהירות נסעת?

ת. זו הייתה התחלת נסיעה. הרמזור הראשון היה בהתחלה אדום ואז התחלנו לנסוע. לא ראיתי את הרמזור בכיוון רכב הנאשמת.

מכאן שלמרות טענות הסנגור בדבר סתירה בין שתי העדויות, הרי למעשה אין הדבר כך. שני העדים מספרים על עמידה ברמזור אדום, אשר התחלף לירוק בטרם תחילת הנסיעה. העובדה כי הנהג טען שעמד באור אדום ברמזור השני - הדרומי - ואילו העד דיבר על אור אדום ברמזור הראשון - הצפוני - אינה מהותית בעיני. בלבול מסוים מצד מי שחזה בתאונה לא קלה, ועל אחת כמה וכמה מצד מי שהיה מעורב בה, הינו טבעי ואף צפוי. בנקודה המהותית יש הסכמה בין שני העדים, ושניהם מדברים על עמידה באור אדום ונסיעה באור ירוק בטרם התאונה. עדויות אלה תואמות גם את עדותה של סבטלנה אשר אישרה כי לא ראתה את האור ברמזור, אך סיפרה על עצירה ברמזור והתחלת נסיעה בטרם התאונה:

נסענו מכרמיאל לדרום. בצומת שפרעם עמדנו בצומת ברמזור. ישבתי עם הילדים מאחורה. הילדים בצדדים ואני באמצע. רק בעלי ישב מקדימה. אני לא ראיתי את צבע הרמזור, זה ג'יפ. בעלי התחיל לנסוע ושמעתי בום.

התרשמתי לחיוב מעדים אלה וכאמור לעיל לא מצאתי כי ההבדל בין הגרסאות מגיעה לכדי סתירה המערערת את אמינותם. מנגד, אני מתקשה לקבל את גרסת הנאשמת. התרשמתי כי עדותה של הנאשמת באה מתוך "שכנוע עצמי" כי היא אינה אשמה בתאונה, אולם היא עצמה לא יכולה הייתה להסביר כיצד לא הבחינה בכלי הרכב שהגיעו ממול - ודומה כי אין מחלוקת שהגיעו מספר כלי רכב ולא הרכב המעורב בלבד:

היה יום שישי אחה"צ, חזרתי מהעבודה ביגור לכיוון שפרעם. אני רוצה לפנות שמאלה, רואה שזה אדום. התגלגלתי לרמזור, עצרתי עצירה מוחלטת. חיכיתי דקה משהו כזה, קיבלתי אור ירוק והתחלתי לצאת. אני בטוחה שהיה ירוק אחרי העצירה ופתאום בום, לא הבנתי מה קרה, עפתי מאיפה שיצאתי, ממש סיבוב, כריות האוויר הוציאו אוויר ועשן, הבנתי שאני בתאונה. וזהו, התעלפתי ולקחתי אותי לבית חולים. לא ראיתי את הרכב שהתנגשתי בו לפני התאונה, הצומת הייתה ריקה. לא יודעת איך לא ראיתי אותו, כנראה שנסע במהירות.

אף בגרסתה של הנאשמת בפניי יש סתירות לעומת הגרסה שמסרה במשטרת ישראל. המדובר בסתירה שבוודאי אינה נופלת מהסתירה עליה הצביעה הסנגור בין גרסאות עדי התביעה, אולם אין בה כשלעצמה כדי לבסס את מסקנתי כי יש לדחות את טענתה. **דחיית טענת הנאשמת היא בעיקרו של דבר לאור התרשמותי הישירה ממנה והעדפתי את גרסת עדי התביעה על פניה.**

יובהר כי המדובר בתיק בו מעבר לעדות הנהגים המעורבים קיימת עדות ראייה ברורה ומהימנה של **עד ניטרלי**, אשר אינו קשור למי מהצדדים אשר הבחין ברכבו של דוד הנכנס לצומת באור ירוק. נוכחותו של העד במקום ובזמן התאונה בידי השוטר כעביה, וכבר במועד זה מסר העד לשוטר כי "נהג הרכב מסוג יונדאי בצבע אפור נסע מכיוון צפון לדרום כשהיה לו אור ירוק בצומת".

למעלה מהדרוש אציין כי בכיוון נסיעת הנאשמת שני רמזורים. לנסיעה ישר ולפנייה שמאלה, ואילו מכיוון נסיעת הרכב המעורב, רמזור אחד בלבד לנסיעה ישר, כאשר קיימת אפשרות לפנייה ימינה בלא רמזור. לא אחת קורה כי התחלפות של אור ברמזור באחד מכיווני הנסיעה גורמת לטעות אצל נהג הממתין לאור ירוק בכיוון נסיעתו. אפשר וזאת הסיבה לתאונה דן כאשר האור לנסיעה ישר בכיוון נסיעת הנאשמת התחלף, והיא ההחלה בפנייה שמאלה. עם זאת, הדברים כאמור נאמרים למעלה מהדרוש, השאלה מדוע החלה הנאשמת בפנייה בניגוד לאור ברמזור אינה רלוונטית להכרעה בתיק זה, ודי כי הגעתי למסקנה שאכן כך היה.

בוחן התאונות שהעיד בפני לא יכול היה לשפוך אור על השאלה שבמחלוקת, אולם הציג את תכנית הרמזורים ממנה עולה כי לכלי הרכב המעורבים אין אור ירוק משותף ואישור חברת מנורה כי לא התקבלו הודעות על תקלה ברמזורים במועד הרלוונטי. הבוחן הגיע למקום האירוע כ - 25 דקות לאחר התאונה, וסיפר כי במועד הגעתו פעלו הרמזורים באופן תקין. הבוחן אכן לא יכול לשלול אפשרות לתקלה רגעית, אולם בהתאם להלכה שקבע בית המשפט המחוזי בחיפה בעפ"ת 44164-06-16 **מדינת ישראל נ' אחסאן עראבי**, די בכך כדי לעמוד בנטל שעל התביעה:

"די בראיות אלה על מנת לקבוע כי מערכת הרמזורים בצומת פעלה בצורה תקינה ועל פי התוכנית.

... עמדה בפני ב"כ המשיב האפשרות להזמין לעדות את מנהל מערך הבקרה של הרמזורים על מנת להוכיח טענתו בדבר אפשרות התרחשות תקלה רגעית וחזרה לפעילות סדירה באופן עצמאי מייד לאחר מכן או כדי להציג נתונים לגבי השעון והגלאים המהווים חלק ממערכת הרמזורים הפועלת בצומת בה עסקינן. הימנעותו מלעשות כן פועלת לטובת המערערת. לדעתי, לאור הראיות שהוצגו בפני בית משפט קמא ובהעדר כל ראיה שתצביע אחרת, היה נכון לקבוע שתקינות מערכת הרמזורים בצומת הוכחה כראוי".

אשר על כן, לאור כל האמור לעיל, מאחר והוכח לדעתי כי רכבו של דוד נכנס לצומת באור ירוק ומאחר והמאשימה הראתה כי מערכת הרמזורים פעלה כנדרש, אני קובע כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח במשפט פלילי את אשמתה של הנאשמת, ואני מרשיע את הנאשמת בעבירות שיוחסו לה בכתב האישום.

התיק נקבע לטיעון לעונש ליום 16.2 בשעה 9, הסנגור יודא הופעת הנאשמת לדיון.

ניתנה היום, 18 ינואר 2017, במעמד בא-כוח הנאשמת עו"ד עזאם נואף וב"כ המאשימה עו"ד עוידה.

לנוכח סיום תפקידי בבית המשפט בעכו, התקיים דיון זה ויתקיים הדיון הבא בהיכל המשפט בחיפה.